

הנה ארכו דברי עד למאוד אך מי שהשם נתן לו לב מבין יגדל תשוקתו בעת קריאתו למאוד, אך מי שהשם נתן לו לב מבין יגדל תשוקתו בעת קריאתו

ולא תשבנה עיניו מלראות ואוזניו משמוע פלאות השם אשר שכן בגוף ילוד אשה. עתה נדבר ממפעלות אדם הגדול הזה [הבעש"ט] בעת הסתלקותו. בהגיגי מזה תבער בלבי אש שלהבת, כי קודם שלקח אלוקים [אלוקים] את הצדיק מושל ביראת אלוקים, נגש אליו המשרת שלו ואמר לו בדמעות שליש: "אם ח"ו [חס וחלילה] בא העת אשר נלקח אדונינו מעל ראשנו, איך

יעזבני כיונה שאבד צל הקיקיון שלו, ובמה אפרנס בני ביתי?" אמר לו הבעשייט: "אל תירא ואל תחת. פרנסתך יהי שתסע על המדינה ותספר ממני נפלאות, ומזה תתעשר מאוד." וכן הי': אחר הלך אלוקים את רכב ישראל ופרשיו וכבה נר ישראל נצחו, וגם גברו אראלים ואוצר כל כלי חמדה בידם שמו, קנה המשרת סוס ונסע במקומות אשר נודע שמו הטוב של הבעש"ט, ובכל עיר ועיר סיפר מהנפלאות ונוראות שראו עיניו לא נתעשר כלל מזה כי לא הי' לו מזה רק כדי סיפוק הוצאות הדרך ולא יותר והי' לו מזה עצבון רוח ותמי' נשגבה אשר חיו דברי הקדוש אשר דבריו חיים וקיימים מעולם וכעת ישוב דברו ריקם חשב בדעתו לכל עת ואפשר שעדיין לא בא העת שאתעשר והאמין בה' ובדברי קדשו שודאי יבוא העת שיקיים דבריו נשיא ישראל ונסע למרחוק בין כרכים גדולים אשר יש שם גבירים גדולים ועכ"ז לא נתעשר כלל ואף לא לפרנס ב"ב והמשרת לא נפל באמונתו מכל זה והאמין שבודאי יקיים דבר קדשו:

הנה פעם לן המשרת במלון אי' ובמלון הזה נתאכסן ג"כ דרשן הגוסע ג"כ לפרנס ב"ב בדרשותיו בכל עיר ודברו זע"ז ואמר הדרשן שגם לו אין מפרנסה ז"כ א על הוצאות הדרך ואמר לו הרב הדרשן אי' אתן לרום מעלי עצה טובה שיכנס מכאן עוד ערך עשרים פרסה ויש שם עיר שדר בה גביר אי' אשר כל ימיו תשוקתו מאוד לשמוע סיפורי נוראות מהבעש"ט ובודאי ישיג ממנו מתנה גדולה אמר המשרת גם דעתי מסכים לזה ונסע המשרת עד שבא לבית הגביר בעשיק וכשבא לבית הגביר נתוודע להגביר שהוא משרת הבעש"ט נתמלא הגביר שמחה ושעשועים ותיכף ביקש ממנו שיספר לו דבר מה מהנוראות ופלאים שראה מהבעש"ט ורצה המשרת לספר לו דבר מה והנה נשכח ממנו כל המעשיות לגמרי עד אחד כמו שמעולם לא ראה את הבעש"ט ונבהל מאוד מזה ואמר להגביר מטרחית הדרך קשה לי בעת הדיבור אנוח עד הלילה ואהיכ אספר וחשב שבודאי ער הלילה יזכר מהסיפורים והלך למרחץ ובא מן המרחץ וביקש ממנו שיספר לו מה והמשרת אינו זוכר כלל אף דיבור אחר כי נשכח ממנו הבעש"ט לגמרי כמו שלא הכירו מעולם והנה המשרת הולך ומשתומם מהמראה הנפלאה וכן הי' בלילה בשבת וגם למחר בבוקר בתוך הסעודה הפציר לו הגביר מאוד שיספר לו דבר מה והי' להגביר מזה צער גדול אבל שברון לב מהמשרת הי' ככפלי כפלים ואמר להגביר שכעת הוא חש בראשו וחבשה אותו שאחר המנחה בסעודה שלישית יספר לו והנה כל היום הולך המשרת כאיש נדהם מהמראה הזה ואינו זוכר אף מעשה אחד ואחר מנחה בא הגביר לביתו בשמחה וטוב לבב כי בעת יתענג נפשו כסיפורי פלאות הבעש"ט הקדוש וזימן אורחים נכבדי העיר על סעודה שלישית ולהמשרת עשה כבוד ויקר כמו לאחר מהרבנים הגדולים והכבוד דיקר להמשרת כדורי בסנו כמדקרות חרב כי הוא יודע כי כלתה אליו הרעה כי אין לו מה לספר אף דיבור אחד כי נשכח ממנו הכל כמו הילד שנולד ששכח כל התורה שידע בעולם העליון ובתוך הסעודה הפצירו לו גם המסובים וחזר וישב משתומם כאניה אשר אברה כל מוט בלב ימים. ובפתע פתאום נרפה מתחלואיו כי נזכר מסיפור אי' הפלא ופלא ונתן במחשבתו שבת והוראה להי' על הזכרה זו וסיפור להם שמעב אי' נסע עם הבעש"ט בדרך כדרכו בקפיצות הדרך עד שנסעו מהלך רכב ימים והסנו הלך כרצונו דרך אשר לא עבר שם איש בבוקר ביום הג' באו לבאי אי' ובכפר הי' מלון אשר דר יהודי ולגד המלון עומד בית תיפלה שלהם והנה הסוס עמד נגד שער המלון והשער סגור וגם החלונות סגורים אין יוצא ואין בא אמר לי הבעש"ט לי וביקש מהבעה"ב שיפתח את פתח השער והלכתי ודפקתי בפתח השער ובהחלונות ואין קשב וכאשר דפקתי בחזק גדול ענו בני הבית בקול יללה ובכיה אחינו בניי תרחמו עלינו ועליכם ואל תפתחו את השער ונבהלהי מאוד מבכיתם והלכתי להבעש"ט לספר לו המעשה וגער בו ואמר אמור לה שוטים שיפתחו את השער ולא יעלה עליהם שום יראה ופחד כי אייה לא יהי שום דבר רע הי' ואני לא ידעתי כוונת בכיתם ולאכונתו מה שאמר שלא יהי דבר רע והלכתי עוד הסעם להפציר שיפתחו את השער והפצירו בי מאוד בקול יללה שלא יפתחו השער כי הם

למרחוק בין כרכים גדולים אשר יש שם גבירים גדולים. ועכ"ז [ועם כל זה] לא נתעשר כלל. ואף לא לפרנס ב"ב [בני ביתו]. והמשרת לא נפל באמונתו מכל זה. והאמין שבודאי יקיים דבר קדשו:

הנה פעם לן המשרת במלון אי' [אחד]. ובמלון הזה נתאכסן ג"כ [גם כן] דרשן. הנוסע ד"כ [גם כן] לפרנס ב"ב [בני ביתו] בדרשותיו בכל עיר ודיברו זע"ז [זה עם זה]. ואמר הדרשן שגם לו אין מפרנסה זו כ"א [כי אם] על הוצאות הדרך. ואמר

לו הרב הדרשן: "אני אתן לרום מעלי [מעלתו] עצה טובה, שישע מכאן עוד ערך עשרים פרסה, ויש שם עיר שדר בה גביר אי [אחד] אשר כל ימיו תשוקתו מאוד לשמוע סיפורי נוראות מהבעש"ט. ובוודאי ישיג ממנו מתנה גדולה." אמר המשרת: "גם דעתי מסכים לזה." ונסע המשרת עד שבא לבית הגביר בעש"ק [בערב שבת קודש]. וכשבא לבית הגביר נתוודע להגביר שהוא משרת הבעש"ט. נתמלא הגביר שמחה ושעשועים, ותיכף ביקש ממנו שיספר לו דבר מה מהנוראות ופלאים שראה מהבעש"ט. ורצה המשרת לספר לו דבר מה, והנה נשכח ממנו כל המעשיות לגמרי, עד אחד, כמו שמעולם לא ראה את הבעש"ט. ונבהל מאוד מזה, ואמר להגביר: "מטרחות הדרך קשה לי כעת הדיבור. אנוח עד הלילה ואח"כ [ואחר כך] אספר." וחשב שבודאי עד הלילה יזכר מהסיפורים. והלך למרחץ, ובא מן המרחץ, וביקש ממנו שיספר לו מה, והמשרת אינו זוכר כלל אף דיבור אחד, כי נשכח ממנו הבעש"ט לגמרי, כמו שלא הכירו מעולם. והנה המשרת הולך ומשתומם מהמראה הנפלאה. וכן הי' בלילה בשבת וגם למחר בבוקר בתוך הסעודה הפציר לו הגביר מאוד שיספר לו דבר מה, והי' להגביר מזה צער גדול, אבל שברון לב מהמשרת. והמשרת הי' בכפלי כפלים, ואמר להגביר שכעת הוא חש בראשו. והבטיח אותו שאחר המנחה בסעודה שלישית יספר לו. והנה כל היום הולך המשרת כאיש נדהם מהמראה הזה ואינו זוכר אף מעשה אחת. ואחר מנחה בא הגביר לביתו בשמחה וטוב לבב, כי כעת יתענג נפשו מסיפורי פלאות הבעש"ט הקדוש, וזימן אורחים נכבדי העיר על סעודה שלישית, ולהמשרת עשה כבוד ויקר כמו לאחד מהרבנים הגדולים והכבוד דיקר להמשרת בחדרי בטנו כמדקרות חרב, כי הוא יודע כי כלתה אליו הרעה כי אין לו מה לספר אף דיבור אחד, כי נשכח ממנו הכל כמו הילד שנולד ששכח כל התורה שידע בעולם העליון. ובתוך הסעודה הפציר לו גם המסובים, והוא ישב משתומם כאניה אשר אבדה כלי משוט בלב ימים. ובפתע פתאום נרפה מתחלואיו כי נזכר מסיפור אי [אחד], הפלא ופלא, ונתן במחשבתו שבח והודאה לה' על הזכרה זו וסיפר להם שפעם אחת נסע עם הבעש"ט בדרך כדרכו בקפיצות הדרך, עד שנסעו מהלך רב בב' ימים, והסוס הלך כרצונו דרך אשר לא עבר שם איש. בבוקר ביום הגי', באו לכפר אחד. ובכפר הי' מלון אשר דר יהודי, ולנגד המלון עומד בית תיפלה שלהם, והנה הסוס עמד נגד שער המלון, והשער סגור, וגם החלונות סגורים, אין יוצא ואין בא. אמר לי הבעש"ט: "לך ובקש מהבעה"ב [מהבעל הבית] שיפתח את פתח השער. והלכתי ודפקתי בפתח השער ובהחלונות ואין קשב. וכאשר דפקתי בחוזק גדול, ענו בני הבית בקול יללה ובכיה: "אחינו בני" [בני ישראל] תרחמו עלינו ועליכם, ואל תפתחו את השער!" ונבהלתי מאוד מבכיותם, והלכתי להבעש"ט לספר לו המעשה, וגער בי ואמר: "אמור להשוטים שיפתחו את השער ולא יעלה עליהם שום יראה ופחד, כי אי"ה [אם ירצה השם] לא יהי שום דבר רע ח"ו [חס וחלילה]." ואני לא ידעתי כוונת בכיותם ולא כוונתו, מה שאמר שלא יהי דבר רע, והלכתי עוד הפעם להפציר שיפתחו את השער. והפצירו בי מאוד בקול יללה שלא יפתחו השער, כי הם

בסכנה גדולי [גדולה], ואמרתי להם שרבינו הקדוש הבעש"ט אמר שאל תפחדו כלל שלא יהי שום דבר רע ח"ו ופתחו לנו את השער וכאשר באנו ומצאנו כל הבית יושבים ומיללים כיו על המת והבעש"ט לא שאל מה ועל מה זה כי לא הי' צריך לשאול כי לו נגלו כל תעלומות בביתו אך אני נבהלתי מאוד ושאלתי את פיהם שיאמרו לי מה זאת ואמרו לי כי יש במדינתנו כומר אי הנק' פופס ודרכו בכל שנה לדרוש בסביבה אחת בפני השרים והעמים וכל דרשותיו הוא רק רעות על אחינו בניי ובכל שנה אחר דרשותיו נעשה רושם באחב"י והיום מוכן הוא לדרוש בכאן על הבימה שעומד נגד החלון וסביבותינו אין כאן יהודים כ"א בני הבית שלנו וא"כ אנחנו בודאי בסכנה גדולה וכן גם אחס לכן לא פתחנו לכם את השער והבעש"ט עמר ומתפלל בדביקות נפלא ובשמחה עצומה כדרכו בקודש ולא פנה כלל אל בכיותם ולא שאל את פיהם מה זאת ואחר התפלה אמר הבעש"ט שיפתחו את החלון שכנגד הבימה אמר הבעה"ב אדונינו בבקשה שלא יעשה זאת כי בשיפתח החלון אשר הוא ממש נגד הבימה אשר ידרוש הסכנה יותר גדולה ולא השגיח הבעש"ט על דבריו ופתח בעצמו את החלון והביט לחוץ בעד החלון והנה ההחילו לנסוע מרכבות עם שרים מרכבה אחר מרכבה עד שנהקבץ עם רב מאוד ובאחרונה נסע מרכבה גדולה ולמעלה פרושה חופה מכנף וזרב ואבני הבדולח והיכף כאשר עמד המרכבה אצל הבימה באו שרים גדולים ונשאו אותו בידם על הבימה והושיבוהו על הכסא והתחיל לדרוש רק רע על היהודים ודרך הדרוש לרבים לפנות בראשו פעם לצד זה ופעם לצד זה וכשפנה הכומר את ראשו לצד החלון רימו לו הבעש"ט באצבעו שיבוא אלו ותיכף כראות הכומר הרמיזה מהבעש"ט נתפחד מאוד וקפץ מהבימה ורץ כשושוע לתוך החלון וכשראו השרים כל זה רצו כולם ג"כ לידע מה זאת ורמו להם הבעש"ט שיחזרו ונפל עליהם פחד גדול וחזרו לאחוריהם והכומר הי' יהודי כומר לו הבעש"ט רשע רשע עד כתי תהי' שופך דמים נקיים מאחב"י ולמה לא תהרהר בהשובי ואמר לו הכומר בבכי גדול רבינו הקדוש איך יתכן שיקובל תשובתי כי עברתי על כל עבירות שבעולם וזה עולה על כולנה כיה ששפכתי

במדינתנו כומר אי [אחד] הנקרא פופס, ודרכו בכל שנה לדרוש בסביבה אחת בפני השרים והעמים, וכל דרשותיו הוא רק רעות על אב"י [אחינו בני ישראל]. ובכל שנה אחר דרשותיו נעשה רושם [פגיעה] באחב"י [באחינו בני ישראל], והיום מוכן הוא לדרוש בכאן על הבימה שעומד נגד החלון, וסביבותינו אין כאן יהודים כ"א [כי אם] בני הבית שלנו,

וא"כ [ואם כן] אנחנו בודאי בסכנה גדולה, וכן גם אתם, לכן לא פתחנו לכם את השער. והבעש"ט עמד ומתפלל בדביקות נפלא ובשמחה עצומה כדרכו בקודש, ולא פנה כלל אל בכייתם ולא שאל את פיהם מה זאת. ואחר התפילה אמר הבעש"ט שיפתחו את החלון שכנגד הבימה. אמר הבעה"ב [הבעל הבית]: "אדונינו, בבקשה שלא יעשה זאת, כי כשיפתח החלון אשר הוא ממש נגד הבימה אשר ידרוש, הסכנה יותר גדולה." ולא השגיח הבעש"ט על דבריו ופתח בעצמו את החלון והביט לחוץ בעד החלון. והנה התחילו לנסוע מרכבות עם שרים, מרכבה אחרי מרכבה, עד שנתקבץ עם רב מאוד. ובאחרונה נסע מרכבה גדולה ולמעלה פרושה חופה מכסף וזהב ואבני הבדולח. ותיכף כאשר עמד המרכבה אצל הבימה באו שרים גדולים ונשאו אותו בידם על הבימה והושיבוהו על הכסא. והתחיל לדרוש רק רע על היהודים. ודרך הדורש לרבים לפנות בראשו פעם לצד זה ופעם לצד זה. וכשפנה הכומר את ראשו לצד החלון רימז לו הבעש"ט באצבעו שיבוא אליו. ותיכף כראות הכומר הרמיזה מהבעש"ט נתפחד מאוד, וקפץ מהבימה ורץ כמשוגע לתוך החלון. וכשראו השרים כל זה רצו כולם ג"כ [גם כן] לידע מה זאת, ורמז להם הבעש"ט שיחזרו, ונפל עליהם פחד גדול וחזרו לאחוריהם. והכומר היי' יהודי מומר. אמר לו הבעש"ט: "רשע רשע, עד מתי תהיי שופך דמים נקיים מאחב"י [מאחינו בני ישראל], ולמה לא תהרהר בתשובי [בתשובה]?" ואמר לו הכומר בבכי גדול: "רבינו הקדוש, איך יתכן שיקובל תשובתי כי עברתי על כל עבירות שבעולם, וזה עולה על כולנה מה ששפכתי

דם נקיים בכל שנה ושנה." אמר לו הבעש"ט: "אם תחזור בתשובה באמת בעומק מרירות הנפש, אזי אני אתקן נשמתך מכל מתוקנת אמר לו הבעש"ט סימן זה יהיי מסור בידך כאשר ברבות הימים יבוא אחד לביתך ויספר לך זה הסיפור שאתה רואה כעת ובוזה הדע כי נשמתך מתוקנת לגמרי וחזר הכומר בתשובה שלימה ובירכו הבעשים ואה"כ חולץ הכומר על הבימה וסיים דרשתו כל טוב על היהודים ואח"כ נסעו כולם ולבעה"ב לא היי שום דבר רע ואח"כ נסעו כל השרים והכומר והסוף מהכומר לא נודע לי רק השם הוא היודע. הנה כאשר סיים המשרת הסיפור הזה נהמלא הגביר שמחה וגיל ואמר השם יודע בודאי הסוף מהכומר אך ב"ה גם לי ידוע סופו ומיהר לברך ברהמ"ז והחפול ערבית והבדיל על הכוס ותיכף הלך הגביר לחדר מיוחד וסגר בעדו וישב שם ערך ב' שעות והמשרת וגם כל הנקראים מתמיהים על גודל שמחת הגביר הגם שדרכו תמיד להתענג מסיפורי בעש"ט אכל שמחה כזו לא ראו בו מימיו ובתוך כך בא הגביר מהחדר שלו בשמחה רבה ובידו כמה שקים מלאים מעות עשירות מופלג ואמר להמשרת קח את ברכתי כי זה שייך לכבודך ולא רצה המשרת לקבל כי נבהל מהמטמון הזה והפציר בו הגביר שיקח וכל הקרואים וגם בני ביתו נתפלאו מאוד מזה הגם שדרכו בכך לחת נדבה גדולה כשמספרים לו סיפור מהבעשים אבל להעשיר לאיש בעבור סיפור אי' הנה זהו לא דבר ריק וראה הגביר שהמסובים נתפלאו מאוד מזה אמר להם לא יהיי זאת לכם לפלא כלל אגלה לכם שרש הדבר הנה אני הוא הכומר הנ"ל ומה שכל ימי הייתי משתוקק לשמוע מסיפורים מהבעשים כוונתי היי' כדי שיודע לידי האיש אשר יספר המעשה שלי בכדי שאתנחם מעצבוני ויודע לי שתיקון נשמתי הוא בשלימות כאשר שזה הסימן נתן לי הבעש"ט ונדרתי נדר שהאיש אשר יספר לי המעשה שלי ויוציאני מאפילה לאורה אתן לו חצי עשירות שלי לכן ישבתי זמן הזה בחדר סגור לחשוב מעמדי ונתתי לו החצי כאשר נדרתי שלמתי הנה מי אשר השם נתן לו בינה יגין ואח"כ [ואחר כך] חולץ הכומר על הבימה וסיים דרשתו כל טוב על היהודים. ואח"כ [ואחר כך] נסעו כולם ולבעה"ב

[ולבעל הבית] לא היה שום דבר רע. ואח"כ [ואחר כך] נסעו כל השרים והכומר. והסוף מהכומר לא נודע לי, רק השם הוא היודע. הנה כאשר סיים המשרת הסיפור הזה, נתמלא הגביר שמחה וגיל ואמר: "השם יודע בודאי הסוף מהכומר, אך ב"ה [ברוך השם] גם לי ידוע סופו." ומיהר לברך ברהמ"ז [ברכת המזון] והתפלל ערבית והבדיל על הכוס, ותיכף הלך הגביר לחדר מיוחד וסגר בעדו וישב שם ערך ב' שעות, והמשרת וגם כל הנקראים מתמיהים על גודל שמחת הגביר, הגם שדרכו תמיד להתענג מסיפור בעש"ט, אבל שמחה כזו לא ראו בו מימיו. ובתוך כך בא הגביר מהחדר שלו בשמחה רבה, ובידו כמה שקים מלאים מעות, עשירות מופלג, ואמר להמשרת: "קח את ברכתי כי זה שייך לכבודך." ולא רצה המשרת לקבל, כי נבהל מהמטמון הזה. והפציר בו הגביר שיקח, וכל הקרואים וגם בני ביתו נתפלאו מאוד מזה, הגם שדרכו בכך לתת נדבה גדולה כשמספרים לו סיפור מהבעשים, אבל להעשיר לאיש בעבור סיפור אי' [אחד] הנה זהו לא דבר ריק. וראה הגביר שהמסובים נתפלאו מאוד מזה. אמר להם: "לא יהיי זאת לכם לפלא כלל. אגלה לכם שרש הדבר: הנה אני הוא הכומר הנ"ל, ומה שכל ימי הייתי משתוקק לשמוע מסיפורים מהבעשים כוונתי היי' כדי שיודע לידי האיש אשר יספר המעשה שלי, בכדי שאתנחם מעצבוני, ויודע לי שתיקון נשמתי הוא בשלימות, כאשר שזה הסימן נתן לי הבעש"ט. ונדרתי נדר שהאיש אשר יספר לי המעשה שלי ויוציאני מאפילה לאורה, אתן לו חצי עשירות שלי. לכן ישבתי זמן הזה בחדר סגור לחשוב מעמדי, ונתתי לו החצי, כאשר נדרתי שלמתי." הנה מי אשר השם נתן לו בינה

כמה פלאי פלאים יש בסיפור הזה. והפלא היותר גדול הוא שכחת המשרת מכל וכל רק, המעשה הזה נזכר וזה יובן כ"א זכר כל הסיפורים אפשר שיספר לו סיפורים אחרים לכן שכח מן הבעש"ט לגמרי ונשאר בידו רק הסיפור הזה בכדי שיהי מוכרח לספר דווקא סיפור הזה כדי שידוע לו שנשלם תיקון נשמתו לגמרי. השם היוצר נפשות הוא היודע כמה ניצוצות הקדושים הוציא מעמקי הקליפות בתיקוניו כאשר ידוע שלערך רוב קדושתו ופרישתו מגשם עוה"ז והשגתו בעולמות הכמוסים ונעלמים כל זה דבר קטן בערכו כי נהירין לו שבילי דרקיע כמו שידוע לאדם כל פרט ופרט

אפשר שיספר לו סיפורים אחרים, לכן שכח מן הבעש"ט לגמרי, ונשאר בידו רק הסיפור הזה בכדי שיהי מוכרח לספר דווקא סיפור הזה כדי שידוע לו שנשלם תיקון נשמתו לגמרי. השם היוצר נפשות הוא היודע כמה ניצוצות הקדושים הוציא מעמקי הקליפות בתיקוניו, כאשר ידוע שלערך רוב קדושתו ופרישתו מגשם עוה"ז [עולם הזה] והשגתו בעולמות הכמוסים ונעלמים, כל זה דבר קטן בערכו, כי נהירין לו שבילי דרקיע כמו שידוע לאדם כל פרט ופרט מביטו :

אפשר שיספר לו סיפורים אחרים, לכן שכח מן הבעש"ט לגמרי, ונשאר בידו רק הסיפור הזה בכדי שיהי מוכרח לספר דווקא סיפור הזה כדי שידוע לו שנשלם תיקון נשמתו לגמרי. השם היוצר נפשות הוא היודע כמה ניצוצות הקדושים הוציא מעמקי הקליפות בתיקוניו, כאשר ידוע שלערך רוב קדושתו ופרישתו מגשם עוה"ז [עולם הזה] והשגתו בעולמות הכמוסים ונעלמים, כל זה דבר קטן בערכו, כי נהירין לו שבילי דרקיע כמו שידוע לאדם כל פרט ופרט מביטו :